

1

Work ไร้ Balance

สิ่งที่ปลูกบริรักษ์ในเช้าวันพุธไม่ใช่เสียงไก่ขัน ไม่ใช่เสียงนก ไม่ใช่สายลมเย็นหรือไอน้ำค้างตอนเช้ามืด แต่เป็นเสียงแผดร้องจากโทรศัพท์เครื่องสีดำ ซึ่งดังชนิดที่ว่า ต่อให้หลับลึกแค่ไหน...

‘ถ้าคุณยังไม่ตาย ยังไงคุณก็ตื่น’

บริรักษ์สะดุ้งสุดตัว ก่อนเอื้อมมือกดรับสายเพื่อจบปัญหาต่างๆ ที่ตาทั้งสองข้างยังคงปิดสนิท

“ครับ...อินเทิร์นบริรักษ์รับสายครับ” เสียงของเขาในเวลานี้มันทั้งแหบและหุ่มกว่าที่เคย ร่างสูงโปร่งที่ยังคงงัวเงียสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดก่อนยันตัวขึ้นนั่ง หลังจากนั้นจึงวาดขาทั้งสองข้างลงข้างเตียงสีฟ้าขนาดสามฟุตครึ่งภายในห้องพักแพทย์

“พี่รักครับ...นี่ต้องเองนะ อาจารย์แสงมาราวนด์แล้วนะครับ” เสียงจากปลายสายของต๋อง เอกซ์เทิร์นที่ราวนด์อยู่เวิร์ดสูติ-นรีเวชกับบริรักษ์ดังขึ้น ส่วนคนที่ยังเมาซี้ตาพยายามอย่างมากที่จะรวบรวมสติของตนเองกลับมาและตอบรับกลับไป

“ครับ เดี่ยวพี่ขึ้นไปนะ”

เขาวางสายแล้วหยิบแว่นสายตากรอบเงินขึ้นสวม หลังจากนั้นก็สะบัดศีรษะเล็กน้อยพอให้ตื่น พร้อมทั้งเสยผมชี้ฟูที่ตกลงมาปรกหน้าผากขึ้นลวก ๆ

ดวงตาคมกวาดมองพื้นเตียง ส่องผ่านความมืดสลัวภายในห้องพักแพทย์เพื่อหาปากกากับตราปั๊มชื่อของตน ก่อนจะหยิบของทั้งสองอย่างที่ถูกกองไว้ข้างหมอนขึ้นมา สวมแมสก์ทางการแพทย์ สีเขียวแล้วพาตัวเองออกจากห้องพักในเวลา 06.00 น.

สายลมเย็นปะทะเข้ากับใบหน้าของบริรักษ์ทันทีที่เขาเปิด

ประตูออกจากห้องคลอดได้สำเร็จ ชายหนุ่มในชุดสครับสีชมพูอ่อนเดินไปตามทางเดินในโรงพยาบาล ก่อนกดลิฟต์เพื่อขึ้นไปยังชั้นสี่ของตัวอาคาร

เขานึกขอบคุณแสงสว่างภายในห้องโดยสารที่ทำให้รู้สึกตื่นมากขึ้น อดไม่ได้ที่จะหรีดตาลงเพื่อปรับการมองเห็น พร้อมกับสำรวจภาพสะท้อนของตนเองในกระจก มันเป็นเงาของชายหนุ่มคนหนึ่ง ในวัยยี่สิบสามอย่างเข้ายี่สิบสี่ปี ที่ถูกเคียวกรำด้วยภาระงานมาตลอดหลายคืน โดยมีรอยคล้ำใต้ตาเป็นเครื่องยืนยันชั้นดีว่าเขานั้นทำงานได้คุ้มค่างับเงินเดือน

ซึ่งนี่มันคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม

ถ้าบริรักษ์เป็นพนักงานบริษัท...สิ้นเดือนนี้เขาต้องได้ค่าโอทีที่เจนเอาไปตั้งตัวได้แน่นอน

อินเทิร์นหนึ่งที่ร่างกายเหนื่อยล้ายืนพิงผนังอย่างหมดอาลัยตายอยาก ใช้เวลาเพียงไม่นานนักสติญาณเตือนก็ดังขึ้น ซึ่งบ่งบอกว่าในขณะนี้เขาได้เดินทางมาจนถึงที่หมายแล้ว ดังนั้นเมื่อประตู

อะลูมิเนียมเปิดออก ร่างสูงโปร่งจึงก้าวเท้าออกจากลิฟต์แล้วเดินไป
ยังประตูฝั่งตรงข้ามทันที

ชายหนุ่มพาตัวเองมายัง Nurse station แล้วสำรวจบรรยากาศ
โดยรอบ เขาพบว่าช่วงเช้าแบบนี้รอบกายช่างเจียบเหงา บนชั้นสี่มี
พื้นที่กว้างมาก ซึ่งจัดเป็นพื้นที่สำหรับผู้ป่วยในของแผนกสูติ-นรีเวช
รับดูแลเฉพาะผู้ป่วยหญิงที่มีข้อบ่งชี้ให้ทำการรักษาภายในโรง-
พยาบาล โดยแบ่งเป็นห้องรวมทั้งหมดสามสิบถึงสี่สิบเตียง และห้อง
พิเศษอีกจำนวนหกห้อง

บริรักษ์เดินผ่านห้องตรวจภายใน ก่อนตรงไปยังเตียงผู้ป่วย
ลำดับที่ 1 เพื่อเริ่มต้นการทำงาน

“อาจารย์สวัสดิศศิครับ” อินทิรัตน์หนึ่งเอ่ยทักทายพร้อมทั้งยกมือ
ไหว้อาจารย์แสวง อาจารย์อาวุโสที่จะเกษียณในปีนี้ ทันทีที่มายังวง
ราวन्दได้สำเร็จ

สถาปพีจากแผนกสูติ-นรีเวชพยักหน้ารับเล็กน้อยแล้วเริ่ม
ตรวจอาการของผู้ป่วยเตียงแรก หลังจากนั้นจึงประเมินว่า เมื่อ
ทำการรักษาแล้วร่างกายของคนไข้ตอบสนองไปในทิศทางใด และ
วางแผนการดูแลในขั้นถัดไป

ซึ่งแน่นอนว่าอาจารย์แสวงมักจะสนใจเป็นพิเศษเสมอถ้า
เตียงนั้นเป็นคนไข้ที่ฝากพิเศษกับอาจารย์ และจะโหดร้ายกับเด็กสาว
ที่มานอนโรงพยาบาลด้วยโรคที่อาจเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์

อินทิรัตน์หนึ่งพยายามบั่นหน้าภายใต้แมสก์ทันที เมื่ออาจารย์
อาวุโสกำลังเอ่ยขออนุญาตผู้ปกครองของเด็กสาววัยสิบหกปีที่มา
ด้วยอาการของภาวะอักเสบในอุ้งเชิงกราน พร้อมทั้งเชิญคุณแม่ออกไป
ด้านนอกเพื่อทำการซักประวัติเพิ่มเติม หลังจากนั้นจึงเริ่มต้น
อบรมสั่งสอนผู้ป่วยที่นอนหน้าเสี้ย้อยู่บนเตียง

“หนูอายุเท่าไรคะ”

“สิบ...สิบหกคะ” เด็กสาวตอบเสียงแผ่ว ได้แต่เขม่นปากแน่น และหลบตาเมื่ออาจารย์แสวงเอ่ยต่อ

“อ้อ” อาจารย์อาวุโสเกริ่น ก่อนมองหน้าคนไข้ “แล้วหนูคิดว่าเด็กอายุสิบหกเขาควรทำอะไรอยู่”

อินเทิร์นหนึ่งที่ได้ความคิดเห็นได้แต่ยืนเงิบฟังบทสนทนาที่พลางลอบสบตากับน้องเอกซ์เทิร์นท่ามกลางเสียงซุ่ม ๆ ของชายวัยใกล้เกษียณ

“เรียนคะ...”

“ใช่ ควรเรียน แล้วหนูได้ไปเรียนไหม หรือว่าหนูไปทำอะไรมา”

บริรักษ์ที่ได้ฟังขมวดคิ้วมุ่น พยายามเก็บสีหน้าเนื่องจากรู้สึกอึดอัดแทนผู้ป่วย ได้แต่เฝ้ามองสำรวจสมาชิกที่เหลือที่กำลังยืนบนหน้าไม่ต่างกัน ก่อนก้มมองรองเท้า Crocs สี Light-Blue ที่ตนเองสวมอยู่แทน เพราะไม่รู้ว่าควรเอาสายตาไปวางไว้ที่ไหนดี

บรรยากาศระอึกระอ่วนในยามเช้าชวนทำตัวยากแบบนี้มักเกิดขึ้นทุกวันพุธที่อาจารย์โอม ผู้เป็น Maternal fetal medicine specialists, Young staff ประจำอร์ดในเดือนมิถุนายนไม่อยู่ เนื่องจากว่าอีกฝ่ายต้องออกตรวจคลินิกครรภ์ที่มีความเสี่ยงสูง อาจารย์ที่รับผิดชอบในวันพิเศษนี้จึงเป็นอาจารย์แสวงแทน

และถ้าให้กล่าวถึงอาจารย์แสวงในมุมมองของบริรักษ์นั้น เขาก็ไม่แน่ใจนักว่าควรเป็นการกล่าวถึงในรูปแบบใด เพราะนอกจากภาพจำของชายวัยใกล้เกษียณที่ค่อนข้างมีความคิดยึดติดกับตนเองชอบรัฐบาลทหาร และมองว่าเด็กรุ่นใหม่ไม่ได้เรื่องแล้วนั้น ชายหนุ่มก็ไม่รู้จะอธิบายถึงอาจารย์ท่านนี้เพิ่มเติมอย่างไรดี

แต่เขาเป็นว่า ในหัวของบริรักษ์มันว่างเปล่าอย่างเช่นตอนนี้
ทุกครั้งเมื่อต้องรับมือกับอาจารย์

หลังจากอาจารย์ตรวจ (และสั่งสอน) ผู้ป่วยเด็กสาวเสร็จแล้ว
วงราวन्दก็ขยับไปยังเตียงถัดไป จนกระทั่งเดินมาถึงห้องพิเศษ 4
ซึ่งเป็นห้องของผู้ป่วยที่อาจารย์แสงเป็นผู้ผ่าคลอดให้ น้ำเสียงและ
ท่าทีที่ใช้พูดคุยแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับผู้ป่วยรายอื่น
ส่วนบริรักษ์เองก็ได้แต่เขียน Order management ลงบนชาร์ตใน
ระหว่างรออาจารย์ถามไถ่อาการ

“จ้ะเดี๋ยวน้องอินเทิร์นทำ MVA เติงสามกับเติงสี่เลยเนอะ
ถ้ามีปัญหาอะไรก็โทร. หาพีได้ แต่เอาที่ Emer นะ ไม่ Emer น้อง
ไม่ต้องโทร.” สตาฟฟ์จากวอร์ดสูติ-นรีเวชพูดขึ้นขณะกำลังล้างมือ
อยู่บริเวณอ่างขนาดกลางสีขาวภายใน Nurse station หลังจาก
ราวन्दเสร็จเรียบร้อยในเวลาเกือบ 07.00 น.

“เราทำ MVA เป็นอยู่เนอะ” ไม่วายหันมาพูดย้ำอีกครั้ง

ฝ่ายร่างสูงโปร่งที่ยืนถือชาร์ตอยู่ไม่ไกลนักก็พยักหน้ารับและ
เอ่ยตอบ “ทำเป็นครับ”

“โอเค” ชายวัยใกล้เกษียณเข็ดมือตนเองกับผ้าสะอาด ก่อน
เงยหน้าขึ้นมามองคนอายุน้อยกว่า “ดี...จ้ะผมไปแล้วนะ มีอะไรก็
โทร. ได้”

แต่ถ้าไม่ฉุกเฉิน...ไม่ต้องโทร.

อินเทิร์นหนึ่งคิดกับตนเองในใจอย่างขมขื่น ก่อนยิ้มสุภาพ
มองส่งอีกฝ่าย “ขอบคุณนะครับอาจารย์” หลังจากนั้นจึงยกมือไหว้
ชายอาวุโสพร้อมกับนักศึกษาแพทย์อีกสี่คน

อาจารย์แสงเห็นอย่างนั้นจึงพยักหน้ารับแล้วเดินจากไป
บรรยากาศภายในห้องทำงานผ่อนคลายขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ก่อนที่

ห้องฟ้าจะเริ่มเปลี่ยนสีและทัศนวิสัยด้านนอกจะเริ่มเปลี่ยนไป

ซึ่งโดยปกติแล้ว การตื่นเช้าไม่ได้ทำให้บริรักษ์รู้สึกกว่าชีวิต
ยุ่งชวยเท่าไร แต่การต้องเริ่มงานเร็วขนาดนี้เพราะสภาพที่ต้องกลับไป
ไปเปิดคลินิกให้ทันเวลา 09.00 น. นี้สิ ที่ทำให้เขารู้สึกถูกเอาเปรียบ
และไม่ได้รับความยุติธรรมอยู่พอสมควร

“น้องหมอจะพูดเลยไหม” เจ้าหน้าที่พยาบาลประจำเวรตึก
ถามขึ้น ในขณะที่มือกำลังเปิดชาร์ตเพื่อรับออร์เดอร์

ฝ่ายอินเทิร์นหนึ่งที่อยู่เวรมาทั้งคืน เมื่อได้ยินดังนั้นจึงนั่งคิด
เล็กน้อยก่อนตอบ “เดี๋ยวผมขอไปอาบน้ำก่อนแล้วกันครับ ค่อยพูด
ตอนเวรเช้าทีเดียวนะ”

“ดีมากน้องหมอ...” หญิงสาวที่กำลังเหนื่อยอ่อนแอ่ขึ้นอย่าง
ดีใจทันที เนื่องจากเธอไม่ต้องเข้าช่วยทำหัตถการ เจ้าหน้าที่พยาบาล
มองร่างสูงโปร่งราวกับพ่อพระมาโปรด หลังจากนั้นก็ถอนใจแล้ว
กลับไปจัดการงานบนโต๊ะต่อ

บริรักษ์เห็นดังนั้นจึงหยิบชาร์ตขึ้นมาแล้วเอ่ยกับนักศึกษา
แพทย์ที่ราวน์ด์ด้วยกัน “น้องไปกินข้าวเข้ากันก่อนก็ได้นะ พี่กลับขึ้น
เวิร์ดเมื่อไหร่เดี๋ยวพี่ไลน์หา”

อินเทิร์นหนึ่งบอกอย่างใจดีเพราะดูท่ามาเข้าขนาดนี้คงไม่มี
ใครกินข้าวทัน น้อง ๆ พักหน้ารับก่อนไหว้ขอบคุณบริรักษ์ที่ฝาก
ศิระะรับไหว้อีกที หลังจากพวกน้อง ๆ เดินออกไปแล้ว ร่างสูงโปร่ง
จึงนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กเพื่อเคลียร์ชาร์ตต่อ พร้อมทั้งดูค่าผลเลือดที่
เพิ่งออก และเขียนใบรับรองแพทย์ให้เต็มที่จำหน่ายผู้ป่วยกลับบ้าน

“น้องหมอ เมื่อคืนได้นอนบ้างไหมเนี่ย” ระหว่างที่เขียนใบ
รับรองแพทย์ไปตาปริ้อไป ฝน...พยาบาลสาวที่อายุมากกว่าบริรักษ์

ไม่กี่ปีก็ยื่นถุงมะม่วงเปรี้ยวมาให้ และชวนคุยในขณะที่ปากของเธอกำลังเคี้ยวผลไม้ไปด้วย

หญิงสาวสำรวจสีหน้าอิดโรยของอีกฝ่ายพลางเอ่ยต่อ “เห็นพีนกเวรดิ๊กบอกว่าคลอดทั้งคืนเลยหรือ”

“ทั้งคืนเลยพี่ ผมเพิ่งได้นอนตอนตีสี่เอง” บริรักษ์ที่เพิ่งชิมไปหนึ่งคำตอบ ก่อนทำหน้าที่หยาเมื่อรสชาติเปรี้ยวปรืดเซ็ดฟันแผ่ซ่านไปตามโพรงปาก ร่างสูงโปร่งแทบจะต้องคายทิ้ง ในขณะที่พยาบาลสาวสามารถเคี้ยวกร่วม ๆ กัดกินได้อย่างสบาย

ฝ่ายฝนเห็นดังนั้นจึงยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู ซึ่งเธอเอ็นดูทั้งมะม่วงเปรี้ยวและคนเคี้ยวมะม่วงที่ทำงานมาทั้งคืน

“โอ้ ลูท...” พยาบาลสาวเอ่ยเสียงอ่อน ก่อนถามบริรักษ์ว่าให้สังข้าวเผื่อหรือไม่

“ไม่เป็นไรครับ เตียวผมกลับไปกินที่ห้อง” อินเทิร์นหนึ่งปฏิเสธอย่างเกรงใจ และขอบคุณอีกฝ่ายที่เอ่ยชวน หลังจากนั้นจึงขอตัวกลับไปอาบน้ำที่ห้องเมื่อตนเองเขียนใบรับรองแพทย์เสร็จ

ซึ่งหอพักแพทย์ของบริรักษ์ที่ทางโรงพยาบาลจัดให้ นั้น เป็นหอพักขนาดห้าชั้นที่เพิ่งสร้างเสร็จได้ห้าปี และเขารู้สึกขอบคุณมากที่หอพักใหม่มีทั้งน้ำอุ่นและแอร์ เพราะเพื่อนบางคนที่จองไม่ทันได้อยู่หอพักเก่าที่ไม่มีทั้งแอร์และน้ำอุ่น

หลังจากอาบน้ำเสร็จอินเทิร์นหนึ่งก็เลือกหยิบเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงสแล็กสีดำชิ้นสวม คลุมทับด้วยเสื้อกาวน์ที่ปักตราสถาบันที่ตนเองจบมา จากนั้นจึงเดินอย่างหมดริ้วหมดแรงกลับวอร์ดพร้อมกับขนมปังจากร้านสะดวกซื้อในมือ

บริรักษ์ยังจำครั้งแรกที่เขาทำหัตถการได้เสมอ ตอนนั้นเขายืนอยู่ตรงหน้าคนไข้ที่นอนอยู่บนขาหยั่ง มีญาติใส่อุปกรณ์ที่ผ่านการฆ่า

เชื่อมาอย่างดีตั้งอยู่ข้างๆ กัน ส่วนด้านหลังเป็นน้องปี่สี่สามคนที่ อาจารย์อนุญาตให้เข้ามา (ซึ่งขออนุญาตคนไข้แล้วเช่นกัน) และ อาจารย์โอมที่สอนบริรักษ์อย่างใจเย็นนั้นก็ช่วยทำให้บรรยากาศ ผ่อนคลาย ไม่ได้กดดันเท่าที่เขาจินตนาการ

นั่นเป็นความโชคดีอย่างหนึ่งในชีวิตของบริรักษ์เมื่อเทียบกับ เป้ง เพื่อนชายรุ่นเดียวกันที่ราวन्दกับอาจารย์มะนาว รายนั้น อาจารย์แค่เดินมาบอกว่า ‘น้องคงชุดเป็นแล้วเนอะ’ แล้วก็หันหลัง เดินจากไป ในขณะที่มันกำลังสวมถุงมือ

และทุกวันนี้บริรักษ์ยังต้องฟังเป้งเล่าด้วยความเศร้าใจอยู่เสมอว่า มันต้องชุดมดลูกเป็น ณ เดียวนั้น ทั้ง ๆ ที่ทั้งชีวิตมันเคยชุด อยู่สองครั้ง คือตอนเป็นเอกซ์เทิร์นซึ่งนั้นก็ผ่านมาเกือบปีแล้ว

บริรักษ์กลับขึ้นนอร์ดเพื่อทำหัตถการและรับผู้ป่วยใหม่ กระทั่ง ถึงตอนพักกลางวันเขาก็ออกมากินอาหารกลางวันที่โรงอาหารพร้อมกับเป้งและพลอยชมพู เพื่อนอินเทิร์นที่ขึ้นนอร์ดสูติ-นรีเวชพร้อมกัน

มันเป็นโรงอาหารระบบพัดลมที่อากาศถ่ายเทสะดวก แต่ก็ ร้อนมากเช่นกันเมื่อมันตั้งอยู่ในประเทศไทย บุคลากรทางการแพทย์ และคนไข้ที่มาตรวจในวันนี้เดินกันให้ขั้วไขว่ และจับจองที่นั่งตาม โต๊ะจนโรงอาหารดูเล็กลงนิดตา

“รัก” เป้งเอ่ย ก่อนเงยหน้ามองอีกฝ่าย “มึงไปทำวีรกรรมอะไร ไว้ที่ห้องคลอดเมื่อคืนวะ เข้ามาที่พยาบาลพูดถึงมึงให้กูฟังยันเที่ยง อะ” เพื่อนชายที่กำลังเขี่ยข้าวในจานพูดกลับหัวเราะ

ส่วนอินเทิร์นหนึ่งที่ได้ยินดังนั้นก็ทำหน้าที่เชิงทันที “ก็คลอดไป มึง”

“ถึงว่า...กูไปหาอีเป้งที่ห้องคลอดตอนเช้า เดี๋ยวโล่งเชียว”

พลอยชมพูเอ๋ย

“แม่คนไหนท้องแรกดูจะไม่คลอดคืนนี้แน่ ๆ ก็คลอดเวรคู่กันหมด ล่าสุดมาแอดมิตตอนตีหนึ่ง ก็คลอดเลยตอนตีสี่ ภูแบบพอแล้ว ถ้ามาคลอดอีกคนกูร้องไห้กลางห้องคลอดจริง ๆ ด้วย”

นอกจากพลอยชมพูที่ทำหน้าสงสารพอเป็นพิธีแล้ว ก็ยังมีเป็งที่เข้าไปกันเป็นการให้กำลังใจ

“เออ แต่ห้องคลอดแม่งทำกูเป็นบ้าจริง” เป็ง

“นอกจากกูต้องรับมือกับอาจารย์อ้อมแล้ว ก็ต้องรับมือกับพี่พยาบาลอีก ภูเหนื่อยจะทำงานด้วยฉิบหาย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจาก ค้าบ ได้ค้ำบ โอเคค้ำบ” ร่างสูงที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของบริรักษ์บ่นต่อ โดยไม่ลืมเน้นเสียงตรงคำว่า ‘ค้ำบ’ เพื่อให้เห็นภาพจริง จากนั้นจึงตักข้าวกะเพราะไขดาวเข้าปาก

“ล่าสุดเป็นเคสฝากพิเศษของอาจารย์ ภูไป PV ดูเพราะคนไข้ววดท้องมาก ก็ด่ากูอีกว่าใครอนุญาตให้เธอทำ พอเป็นอีกเคสหนึ่งปวดท้องแม่งเหมือนกัน ทีนี้ภูก็แจ้งอาจารย์ไปเลยเว้ย กะแบบ... ด่ากูไม่ได้ละ สรุป แม่งก็ด่ากูอยู่ดีว่าจะรายงานเคสทำไมไม่ PV ก่อน ภูแบบเฮ้อ ก็เคสฝากพิเศษของอาจารย์มัยอะ หรือไง กูต้องทำตัวยังไวะ”

พลอยชมพูที่เคยผ่านประสบการณ์คือเกือบขาดได้แต่พยักหน้าหงึก ๆ อย่างเข้าใจ เพราะเหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับเป็งแค่คนเดียว แต่บรรดาอินเทิร์นหนึ่งที่ผ่านห้องคลอดมาแล้วล้วนประสบพบเจอกันทุกคน

อย่างบริรักษ์เองก็เช่นกัน จนกระทั่งได้มาเจอกับอาจารย์โอม บิดาแห่งสูตินรีเวชศาสตร์ที่ซุบซิบชีวิตเขาขึ้นมาอีกครั้งหลังความตาย

พวกเขาใช้เวลาที่เหลือภายในโรงอาหารหมดไปกับการกินข้าว

และระบายปัญหาชีวิต ก่อนที่พลอยชมพูจะเปลี่ยนหัวข้อในการพูดคุย

“เออ” เธอเกริ่น “พวกมึงเคยเจออาจารย์หม่อมยังอะ”

เป็งที่ยังคงเชี่ยถั่วฝักยาวออกจากผัดกะเพราไม่เสร็จเงยหน้าขึ้นร่วมวงสนทนาทันทีอย่างสนใจ “ใช่เจเนศัลย์คนใหม่ปะ”

“ใช่” พลอยชมพู

“ทำไมวะ” เป็ง

“วันนี้กูไปทำหมันมาแล้วพี่พยาบาลที่ไออาร์เขาคุยกันว่าเป็นลูก ผอ. โรงบาลคนก่อนโรรู้ กูเลยอยากรู้ว่าอาจารย์แกเป็นใคร” หญิงสาวที่เป็นคนจุดประเด็นหยิบไค้กขึ้นมาดูดี ก่อนวางแก้วลงแล้วให้หลอดคนไปมา

“ใช่คนที่เคยนั่งกินข้าวกับอาจารย์โอมปะ”

“เมื่อวานอะหรอ”

“เออ”

“ไม่รู้ว่ะ”

ทั้งสองคนยังคงสนทนาโต้ตอบ ปล่อยให้บริรักษ์ที่กำลังดื่มด่ำกับรสชาติอาหารนั่งกินอยู่คนเดียว ร่างสูงโปร่งที่ได้ยินบ้างไม่ได้ยินบ้าง ได้แต่ยกโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อตอบข้อความจากแอปพลิเคชันไลน์ที่ส่งมาจากเมย์ หรือนฤเบศ แพทย์พี่เลี้ยงแห่งวอร์ดศัลยกรรมที่อยู่โรงพยาบาลเดียวกัน

เมย์ : กลับป่าวคะ ที่รัก

เมย์ : รอบนี้พี่ขับคะ

เมย์ หรือนฤเบศที่ว่าเป็งเป็นลูกพี่ลูกน้องผู้ชายซึ่งอายุมากกว่า

บริษัทหนึ่งปี และเป็นลูกของป่าณีกับสามิชาวต่างชาติที่ชื่อว่านิก
ทั้งคู่เปิดโรงงานน้ำและน้ำแข็งรวมไปถึงปั้มน้ำมันขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่
ในอำเภอศรีษนาลัยของจังหวัดสุโขทัย และเป็นคนที่ไลน์มาชวน
บริษัทกลับบ้านในวันเสาร์อาทิตย์นี้ด้วยกัน

รัก : อยู่เวรรร T_T

เมย์ : ขาดิคะ

รัก : ม่าย

รัก : รอบนี้พ่อยกกลับบ้าน รักแลกกับพ่อยไว้แล้ว ต้องไป
รวานด์เข้าให้สายเพื่อนด้วย

เมย์ : เซ็งคะเทอ

เมย์ : กลับบ้านคนเดียวแล้วใครจะเปิดเพลงให้พี่ฟังบนรถได้
เพราะเท่ามึงอีก

สรรพนามประหลาดไม่ว่าจะ น้อง มิ่ง หรือเธอ เมย์ก็สามารถ
ใช้มันได้ทั้งหมดถ้าเกิดต้องคุยกับบริษัท

รัก : ครึ่งหน้าใจ

เมย์ : ครึ่งหน้าไรอ่า เทอครึ่งหน้ามาก็ครึ่งละ

รัก : โอย ทำไมวันนี้มันวอแวจ้ง ปกติไม่เห็นชวนขนาดนี้

บริษัทที่เริ่มจับทางได้ขมวดคิ้วมุ่น วอแวขนาดนี้อีกฝ่ายต้อง
มีจุดประสงค์แอบแฝงอย่างแน่นอน แต่ก่อนที่จะได้สงสัยไปมากกว่า
นี้ คนอายุมากกว่าก็เป็นฝ่ายเฉลยออกมาเอง

แม่ : รักโลกก็ต้องช่วยกันประหยัดน้ำมันปะ

รัก : หากคนช่วยหารก็บอกมาเหอะ

อินเทิร์นหนึ่งที่ตามเกมคนอายุมากกว่าทันกลอกตาอย่าง
หน่ายใจทันที หลังจากนั้นจึงอ่านข้อความที่คนที่ส่งกลับมา

แม่ : งะ เทออะ

แม่ : รู้ทันเค้า

รัก : สติเกอร์อ้วก*

รัก : อย่างมึงอะพี่แม่

แม่ : ไรอ่าหนู

รัก : อีโมจิมอบน*

แม่ : งั้นพรุ่งนี้ไปแตกชาบูกัน อยากไปดูหนังที่เซนด้วยวะ

เมื่อหว่านล้อมไม่สำเร็จ ลูกครึ่งที่เปลี่ยนใจจึงชักชวนคนอายุน้อยกว่าไปกินบุฟเฟต์แทน และแน่นอนว่าเจ้าชายแห่งการสั่งของอย่างบริรักษ์ไม่เหลือเงินมากพอให้ใช้ฟุ่มเฟือยอีกต่อไป

รัก : เพิ่งสั่งลำโพงไปอ่า รอก่อนได้มะ

รัก : ไม่มีเงินจะกินข้าวแล้วเนีย

แม่ : เลี้ยง

รัก : !

รัก : มึงเป็นใครเนีย มาสิงแม่ได้ยังไง

แม่ : ลั๊ต

แม่ : ละเทอจะไปไม่ไป

รัก : ไปค้ำบบ

รัก : รักเมย์อะ เมย์ดีที่สุด

รัก : อีโมจิหัวใจ*

เมย์ : ค่ะ

แล้วคนที่แค่อยู่นะ ๆ ก็ได้ลาภลอยอย่างบริรักษ์มีหรือที่จะปฏิเสธ อินเทอร์เน็ตหนึ่งยัมกรีมอย่างดีใจทันทีที่มีคนเลี้ยง จากนั้นจึงวางโทรศัพท์ลงและพยายามกินข้าวให้หมดจานแทน ถึงแม้ผัดกะเพราที่มีแต่ถั่วฝักยาวจะเค็มเหลือเกินก็ตาม

เมื่อกินเสร็จ บริรักษ์และเพื่อน ๆ ก็ตัดสินใจกลับตึก ก่อนแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตนเอง ฝ่ายร่างสูงโปร่งที่ขึ้นวอร์ดมาดูคนไข้รีบเคลียร์งานที่เหลือและนั่งสรุปชาร์ตกับน้องต๋อง จนกระทั่งช่วงบ่ายสามที่นักศึกษาแพทย์ปีสี่เรียนเสร็จ อาจารย์โอมที่เสร็จจากคลินิกตรวจครรภ์ก็กลับขึ้นมาเพื่อดูผู้ป่วยเช่นกัน

“น้องรัก เติงของอาจารย์มะนาว อาจารย์เขาขึ้นมาดูแล้วไซ้ไหมครับ” อาจารย์โอมที่สวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าในวันนี้วางกระเป๋าเป้ลงบนโต๊ะทันที ก่อนจะหันมาหาอีก

“มาดูเมื่อเช้าแล้วครับ อาจารย์บอกให้ยาตามออร์เดอร์เดิม ถ้าไม่มีภาวะแทรกซ้อนอะไรก็โทร. แจ้งอาจารย์แล้วดิศขาร์จวันศุกร์ได้เลยครับ”

“เคครับ แล้วเติงลิบเจ็ดที่พี่ผ่าไปเมื่อวานนี้ให้คนไข้กินหรือยังนะ”

“กินแล้วครับ เริ่มตอนมื้อเที่ยง”

“เยี่ยมมาก” สตาฟฟ์หนุ่มยิ้มอย่างใจดี หลังจากนั้นจึงกวาดตามองทุกคนและเอ่ย “ปะ งั้นเราไปราวน์ด์กัน”

อาจารย์บอกแบบนี้ก่อนเดินออกจาก Nurse station ไปยัง
เตียงคนไข้เตียง 1 ทันที โดยมีทีมซึ่งเป็นนักศึกษาแพทย์ปีสี่เป็นคน
เข็นรถใส่ชาร์ตคนไข้ออกมา

“เคสนี้รับใหม่เมื่อเช้าครับ เป็นเคสผู้ป่วยหญิงอายุสามสิบสอง
ปี G1P0 GA 10+4 wk มีเลือดออกผิดปกติที่ช่องคลอดสองชั่วโมง
ก่อนมาโรงพยาบาล...” เมื่อเดินมาถึงต้องก๊อปปี้เปิดชาร์ตและรายงาน
เคสแก่สตาฟฟ์ โดยมีบริรักษ์ยืนอยู่ข้าง ๆ และคอยช่วยอีกฝ่ายเขียน
ออร์เดอร์ในการรักษา มีบ้างที่ช่วยน้องตอบเวลาอาจารย์ยังคำถาม
ใส่

ซึ่งอาจารย์โอมเป็นหนึ่งในอาจารย์ที่บริรักษ์รู้สึกสบายใจที่จะ
ทำงานด้วย เนื่องจากว่าเขาสามารถเฝ้าแล้วบอกในสิ่งที่ยังไม่รู้ให้
อาจารย์ทราบโดยที่ไม่ได้รับสายตาดำหนักกลับมา ไม่มีเสียงตะคอก
หรือสายตาดูผิดหวังใด ๆ ที่ทำให้ชีวิตในวันนั้นของบริรักษ์ผ่านไปอย่าง
ยากลำบาก

และอีกอย่างคือ...

“มีชาร์ตไหนยังไม่สรุปอีกปะ เดี่ยวพี่ช่วย”

นี่ไง บริรักษ์ถึงได้บอกว่าอาจารย์โอมนะ ดีที่สุด

หลังจากสะสางงานทั้งหมดที่มีในวันนี้จนเสร็จ เมื่อหมด
เวลาราชการบริรักษ์ก็พิมพ์ไลน์ฝากเวรในเคสที่มีปัญหาไว้กับเป้งซึ่ง
เป็นคนอยู่เวรในวันนี้ แล้วรีบเก็บของออกจากตึกเพื่อไปยังห้อง
อุบัติเหตุ-ฉุกเฉินทันที เนื่องจากใกล้ถึงเวลาอยู่เวร ER ของตนเอง
เช่นกัน

ใช่ ถ้าเกิดว่าคุณกำลังตั้งคำถามว่า มนุษย์คนหนึ่งสามารถ
ทำงานได้กี่ชั่วโมงในหนึ่งวัน

และคำตอบของคุณนั่นคือแปดชั่วโมง

คุณกำลังตอบผิด

เพราะสำหรับบริษัท เขาสามารถทำงานได้ติดต่อกันยาวนาน จากแปดโมงเช้าของวันหนึ่งถึงแปดโมงเช้าของอีกวัน และกำลังจะไปห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินเพื่อทำงานต่ออีกแปดชั่วโมงของอีกวันจนกระทั่งถึงเที่ยงคืน

เช้าวันใหม่...ครบสี่สิบชั่วโมงพอดี

ชีวิตการทำงานที่ต้องอยู่เวรบาย ER ต่อนั้น มันชวนให้บริษัทอยากตายวันละหลายพันรอบจริงๆ

แต่เขายังตายไม่ได้

“ผมนอนไม่หลับครับ”

ยังตายไม่ได้เพราะต้องหาให้ได้ก่อนว่า ผู้ป่วยชายไทยอายุประมาณห้าสิบปีคนนั้นนอนไม่หลับด้วยสาเหตุอะไร

“แล้วคนไข้ก็นอนไม่หลับมาที่วันแล้วครับ” บริษัทถาม ก่อนนั่งรอคำตอบจากผู้ป่วยที่ดูจากลักษณะภายนอกแล้วน่าจะดื่มแอลกอฮอล์เป็นประจำ

“วันนี้เองหมอ คือผมนะ เมื่อวานกินเหล้าไปหมอน้อย แล้ววันนี้ผมจะเลิกแล้วผมก็เลยไม่กิน แต่พอไม่ได้กินแล้วมันใจสั่น ผมเลยต้องถอน กินไปอีกขวด ตอนนี้นอนไม่หลับเลยหมอ”

อินเทิร์นหนึ่งที่นั่งฟังประวัติคนไข้ได้แต่กะพริบตาปริบๆ มองคุณลุงแล้วเหลือบมองนาฬิกาดิจิตอลในห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินที่กำลังบอกว่า เวลานี้เข้าใกล้สี่ทุ่มสามสิบแล้ว

ร่างสูงโปร่งสุดลมหายใจเข้าออกพยายามระงับอารมณ์ ก่อนบอกให้คนไข้ไปนอนรอตรวจที่ห้อง Observe และหยิบชาร์ตสีเขียวของผู้ป่วยรายอื่นมาตรวจแทน

หลังจากตรวจเคสผู้ป่วยที่โดนสังกะสีบาดเข้ามาสองวันแต่เพิ่งมาขอฉีดยากันบาดทะยักวันนี้เสร็จ บริษัทก็ออกไปดูผู้ป่วยที่อยู่ในห้อง Observe และพบว่าคนไข้ที่มาด้วยอาการนอนไม่หลับนั้นกำลังกรนเสียงดังอยู่บนเตียง

แม่ง...

นี่มันวันอะไรวะเนี่ย

อินเทิร์นหนึ่งเห็นดั่งนั้นจึงเดินไปดูชาร์ตผู้ป่วยเตียงอื่น ก่อนเดินออกมาเงียบ ๆ ท่ามกลางเสียงกรนของคุณลุงที่ตั้งหัวห้อง ER และคำคินนี้ก็เดินทางมาถึงเวลาที่ทุ่มกว่า ๆ โดยมีบริษัทกับฟังก์นั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงสูงหน้าเคาน์เตอร์พยาบาล มีชาร์ตคนไข้รอ Observe อาการสองราย และเจ้าหน้าที่อีกห้าคนที่นั่งทำเอกสารอยู่ ส่วนอีกหนึ่งคนกำลังรับโทรศัพท์ส่วนกลาง

มันช่างเป็นฤกษ์งามยามดีที่บริษัทจะให้รางวัลตนเองด้วยน้ำปั่นเย็น ๆ สักแก้วจากแอปพลิเคชันส่งอาหารสีเขียว เขาจึงเอ่ยชวนพยาบาลเวรป่วยแล้วไม่ลืมถามฟังก์ เพื่อนอินเทิร์นที่วนอยู่เวิร์ดศัลยกรรมอีกคนที่อยู่เวรด้วยกัน

ซึ่งการอยู่เวรในห้องฉุกเฉินนั้นปกติจะมีอาจารย์แพทย์อยู่ด้วยทุกครั้งในเวรเช้า บางครั้งในเวรป่วยและดึก ซึ่งคนโชคดียังบริษัทยอมอยู่เวรป่วยกับเพื่อนสองคนโดยที่ไม่มีอาจารย์อยู่แล้ว

“กินเครปปะ” ฟังก์ที่นั่งด้านข้างเอ่ยชวน

“ร้านไหนอะ”

“เครปไส้แตกหลังราชภัฏ เอามั้ย” หญิงสาวบอก ก่อนยื่นโทรศัพท์ให้บริษัทเลือกเมนู

บริษัทไม่อยากจะให้ฟังก์เสียใจเลยเลือกเป็นเครปไส้หวานใส่ลูกเกดและบราวน์ ตามด้วยราดนมกับซอสสตอร์ว์เบอร์รี่มาหนึ่ง

อัน จากนั้นจึงยื่นโทรศัพท์คืน

“น้องหมอ เดี่ยวมีเคสรีเฟอร์มาจากชาติตระการนะคะ เป็นเคส Gut ob อาจารย์หม่อมรับทราบเคสแล้วค่ะ” พยาบาลสาวในชุดยูนิฟอร์มน้ำเงินขาวรายงานเคสทันทีหลังจากวางสาย

“วันนี้อาจารย์อยู่เวรศัลย์หรือคะพี่ หนูนึกว่าอาจารย์เป็ลอยู่” ฟิงค์

“เป็นอาจารย์หม่อมคะ แก่หมายาวเลยสี่วันติด”

อินเทิร์นสาวได้ยินก็ระบายยิ้มอย่างดีใจก่อนเอ่ย “โล่งใจจะหนูนึกว่าเป็นอาจารย์เป็ล” จากนั้นจึงหัวเราะเสียงแห้งเพราะนึกถึงเหตุการณ์สยองที่เคยเกิดขึ้นเมื่อต้องโทร. คอนซัลต์เคสกับอาจารย์ ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนั้นยังส่งผลมาจนถึงทุกวันนี้

แค่คิดว่าต้องโทร. เพื่อรายงานเคส เธอก็รู้สึกขนลุกไปทั้งตัว

ส่วนบริรักษ์ยังไม่ได้สัมผัสการทำงานที่วอร์ดศัลยกรรม แต่ก็สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้หลังจากฟังฟิงค์คุยกับเจ้าหน้าที่พยาบาล

“แล้วเคสจะมาถึงประมาณกี่โมงหรือครับ” ร่างสูงไปรงถาม

“น่าจะถึงตอนห้าทุ่มนะหมอ พี่ว่าเคสจากบ้านกว้างน่าจะมาถึงก่อน”

บริรักษ์เอ่ยขอบคุณทันทีหลังฟังจบ จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดอินสตาแกรมเล่น ได้แต่เลื่อนไอจิสตอรี่ของเพื่อนร่วมรุ่นและเพื่อนมัธยม มองดูชีวิตของเหล่าอินเทิร์นหนึ่งที่ไม่ได้แตกต่างกันมากนักในระหว่างรออาหาร

เมื่อครบได้แตกและโอริไอบันเดินทางมาถึง บริรักษ์กับฟิงค์ก็เข้าไปนั่งกินภายในห้องพักแพทย์ กินไปได้นิดหน่อยร่างสูงไปรงจึงตัดสินใจเอนตัวลงบนเตียงเพื่อพักผ่อน เนื่องจากการนอนน้อยที่

ผ่านมามันกำลังเล่นงานจนบริรักษ์ปวดหัวไปหมด

แต่พักสายตาไปได้ไม่ถึงสิบนาที เขาก็ต้องตื่นขึ้นมาอีกครั้งเมื่อคราวนี้มีเศษจุกเงินที่จุกเงินจริง ๆ มาที่โรงพยาบาล

จากประวัติที่ได้จากเจ้าหน้าที่กู้ภัย ทั้งคู่เป็นผู้ป่วยเพศหญิง อายุยี่สิบเก้าและสามสิบปี ประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ชนรถกระบะที่ฝ่าไฟแดงมาด้วยความเร็วสูง สวมหมวกกันน็อกทั้งคู่ ในที่เกิดเหตุรู้สึกตัวดี ถามตอบรู้อะไร จังหวะพ่วงนำส่งโรงพยาบาล ผู้ป่วยที่เป็นผู้ซ้อนท้ายมีปัญหาระดับความรู้สึกตัวลดลง จาก E4V5M6 เป็น E1V2M3 พร้อมกับร่างกายมีรอยช้ำขนาดใหญ่ที่หน้าท้องด้านขวา แต่ไม่มีบาดแผลภายนอก

เมื่อรถเข็นผู้ป่วยเข้าห้องฉุกเฉินเรียบร้อยแล้ว บริรักษ์ก็รีบทำการประเมินคนไข้ใหม่ และเตรียมสอดท่อช่วยหายใจให้ผู้ป่วยตาม ATLS protocol ทันที โดยมีเจ้าหน้าที่พยาบาลเข็นรถใส่อุปกรณ์เข้ามา เพื่อช่วยเตรียมอุปกรณ์กู้ชีพฉุกเฉิน และเตรียมเปิดเส้นเลือดเพื่อให้สารละลายน้ำแก่คนไข้

“น้องหมอเอา Tube เบอร์อะไร”

“เบอร์เจ็ดครับ” บริรักษ์ตอบ ก่อนจะจับศีรษะคนไข้ได้ด้วยท่า Manual in line หลังจากถอด Philadelphia collar ออกเพื่อให้สะดวกต่อการสอดท่อช่วยหายใจ พร้อมทั้งรับ Ambulance bag มาจากเจ้าหน้าที่พยาบาล

อินเทิร์นหนึ่งสวมหน้ากากครอบปากของคนไข้ทันที พร้อมทั้งจัดท่าศีรษะใหม่เพื่อ Ventilate ให้ผู้ป่วยได้มีปริมาณออกซิเจนที่เพียงพอ ภายในห้องฉุกเฉินฝั่งอุบัติเหตุเปิดไฟสว่างจ้า จนสามารถมองเห็นรถไซเรนวิ่งผ่านทางส่งผู้ป่วยวิกฤติออกจากตัวอาคารไป

ทุกอย่างดูอุ่นกว่าเดิมแต่เป็นไปตามแบบแผน ในระหว่าง

ที่บริษัทกำลังเปิดทางเดินหายใจของผู้ป่วยด้วย Blade นั้น ก็ได้ยินเสียงโหวกหวอดดังเข้ามา ซึ่งทั้งหมดเป็นญาติของผู้ป่วยที่เพิ่งทราบข่าวหลังจากทางโรงพยาบาลโทร. แจ้งนั่นเอง

ญาติทุกคนถูกกันให้อออยู่ที่ด้านนอกประตูห้องฉุกเฉิน โดยมีพยาบาล ER เข้าไปคุยถึงอาการล่าสุดและถามประวัติเพิ่มเติมจากญาติ ส่วนด้านในนั้นมีเจ้าหน้าที่ตำรวจรวมทั้งคู่กรณีที่มาคุยกับพินค์และพยาบาลอีกคน

หลังจากทำการช่วยชีวิตในเบื้องต้นเสร็จ บริษัทฯจึงโทร. แจ้งเรซิเดนต์ศัลยกรรมที่เป็นเวรประจำวันนี้เพื่อรายงานเคสทันที ก่อนเหลือบมองดูจอคอมพิวเตอร์ที่แสดงสัญญาณชีพของคนไข้ที่มีแนวโน้มไม่ดีเท่าไร

บริษัทฯมองความเป็นไปที่เกิดขึ้น เขาเห็นพินค์กำลังเดินเข้าไปหาผู้ป่วยอีกรายซึ่งเป็นผู้ที่รถจักรยานยนต์ และได้ยินเสียงร้องให้ที่พยายามเก็บไว้ดังออกมา มองดวงตาแดงก่ำของคนที่กำลังถูกเย็บแผลเปิดขนาดใหญ่บริเวณศีรษะ สายตานั้นมองตรงมายังเตียงของผู้ป่วยที่บริษัทฯกำลังดูอยู่

“หมอช่วยแพนหนูด้วยนะคะ” เธอเอ่ยขอร้องเสียงสั้นพรวด

และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่บริษัทฯเกลียดการอยู่เวรอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินตลอดมา ความสูญเสียที่เกิดขึ้นจริงซ้ำ ๆ มันฉายผ่านสายตาของเขาที่เริ่มรับมือกับมันได้ยากมากขึ้นทุกที

เวลาผ่านไปไม่นานนักประตูอัตโนมัติของห้องฉุกเฉินก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง และในครั้งนั้นคนที่เดินเข้ามาก็ไม่ใช่พี่ภัทร เรซิเดนต์จากศัลยกรรมที่บริษัทฯเพิ่งโทร. รายงานเคสไป

แต่เป็นชายคนหนึ่ง que เดินเข้ามาด้วยชุดยูนิฟอร์มผ่าตัดสีเขียว

อีกฝ่ายสวมแมสก์ทางการแพทย์ และมีผมชี้ฟูเล็กน้อยอย่างไม่เป็น
ทรงเหมือนเพิ่งถอดหมวกออกจากห้องผ่าตัด ใบหน้าที่เห็นเพียงแค
สันจมูกส่วนบนและตาสองชั้นทั้งสองข้างฉายความมั่นใจออกมา

ชายคนนั้นกำลังเดินตรงเข้ามาหาบริกรพร้อมกับรองเท้า

Crocs สี Army White-Green

“คนไข้อยู่ไหนนะครับ”

อ้อ

นี่สินะ

อาจารย์หม่อมที่ใคร ๆ ก็พูดถึงกัน

2

NCDs

“คนไข้อยู่ไหนนะครับ”

เมธัสเอ่ยถามเสียงเรียบก่อนกวาดตาไปทั่วบริเวณ และเอ่ยออกมาทันทีเมื่อเห็นผู้ป่วยหญิงสองคนนอนอยู่บนแผ่นกระดานรองหลังบริเวณฝั่งผู้ป่วยอุบัติเหตุ

“คนนั้นเหรอ” ขายาวก้าวไปที่เตียงผู้ป่วย ประเมินภาวะฉุกเฉินของคนไข้อีกครั้ง และถามข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเทิร์นหนึ่ง “คุณ Primary survey แล้วใช่ไหม”

“ครับอาจารย์ เป็นเคสผู้ป่วยหญิงอายุสี่สิบเก้าปี ไม่มีโรคประจำตัว มาโรงพยาบาลแล้ว-”

“แล้ว CT brain หรือยัง”

บริรักษ์ชะงักงันหยุดคำพูดเอาไว้ตรงนั้นทันที เมื่อคนอายุมากกว่าเอ่ยแทรกขึ้นมา ร่างสูงโปร่งกะพริบตาปริบๆ เพื่อตั้งสติ จากนั้นจึงเอ่ยต่ออย่างรวดเร็ว

“CT แล้วครับ เป็น Epidural hemorrhage บริเวณ Left

parietotemporal lobe กับ Traumatic subarachnoid hemorrhage consult อาจารย์มนตรีไป ตอนนี้อย่างไม่มี Role for surgery ครับ”
 บริรักษารายงานเคสในระหว่างที่เมธัส อาจารย์จากศัลยกรรมทั่วไป
 ผู้เป็นเวรประจำวันนี้กำลังใช้นิ้วมือคลำชีพจรบริเวณหลอดเลือดแดง
 ส่วนปลายแขน และกดปลายนิ้วดู Capillary refill เพื่อประเมินอาการ
 ในเบื้องต้น

หลังจากประเมินอัตราการเต้นของหัวใจและ Pulse intensity
 เสร็จ คนอายุมากกว่าก็หยิบหัวโพรบของเครื่องอัลตราซาวด์ที่เปิด
 เครื่องทิ้งไว้ทางด้านขวาของคนไข้ขึ้นมา พร้อมทั้งเหลือบมองความ
 ต้นโลหิตจากจอมอนิเตอร์ของผู้ป่วยไปด้วย

‘89/56 mmHg’

แพทย์หนุ่ม Unfreeze เครื่องอัลตราซาวด์ ก่อนทาบหัว
 โพรบไปที่บริเวณหน้าท้องฝั่งขวาตรงตำแหน่งช่องว่างระหว่างตับกับ
 ไต เพื่อประเมินว่าผู้ป่วยมีเลือดออกภายในช่องท้องหรือไม่ คุหนึ่ง
 จึงเอ่ยถามอินเทิร์นหนึ่งต่อ

“แล้วคุณเจออะไรบ้าง มี Hemopneumothorax หรือ External
 bleeding ตรงไหนมั๊ย”

“มีครับ เป็น Open fracture both bone at left tibia and
 fibular ตอนนี้อยู่ Re-alignment with external pressure compression
 ไว้ครับ”

ศัลยแพทย์หนุ่มได้ยินดังนั้นก็พยักหน้ารับ ก่อนเหลือบมอง
 ขาข้างซ้ายของผู้ป่วยที่พันด้วย Top Gauze และตาม Slab ไม้ไว้ ซึ่ง
 ในขณะนี้กำลังมีเลือดสดไหลซึมออกมา

มือหนาเลื่อนหัวโพรบไปด้านซ้ายเพื่อประเมินบริเวณน้ามต่อ
 ก่อนเอ่ย “คุณ Consult ortho แล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“อาจารย์เขายังไงบ้าง” เมธัสยังคงซักถามในขณะที่เลื่อนมือไปทั่วบริเวณที่ต้องการประเมิน

“อาจารย์แจ้งว่ารอศัลย์ประเมินก่อนครับ ถ้า Set OR emer ให้ Re-notify อาจารย์อีกรอบ แล้วจะเข้าไปประเมินคนไข้อีกทีใน Intra op”

“จะทำ ORIF เหนอ”

“ครับ”

สุดท้ายคนอายุมากกว่าก็พยักหน้ารับ ก่อนยกโพรบออกจากตัวคนไข้ ใช้ผ้าสะอาดสีน้ำเงินที่ถูกตัดเป็นผืนสี่เหลี่ยมขนาดเล็กเช็ดเจลบริเวณหัวโพรบและบนผิวหนังของผู้ป่วย จากนั้นจึงมองบริรักษ์อีกครั้ง

ซึ่งในครั้งนี้เป็นครั้งแรกเลยด้วยซ้ำที่เมธัสได้สำรวจอินเทิร์นหนึ่งคนนี้ตรง ๆ หลังจากที่คุยกันมานานสองนาน

เขี่ย...มองทำไมวะ

บริรักษ์คิดกับตัวเองในใจเมื่อดวงตาคมจืดจางมาที่เขาอย่างเปิดเผย อินเทิร์นหนึ่งเริ่มประหม่าและรู้สึกทำตัวไม่ถูกขึ้นมาดื้อ ๆ

หรือว่า นีร์รักพูดอะไรผิดไป

“เอ่อ...” คนอายุน้อยกว่าอีกอีกในลำคอ ในที่สุดก็ตัดสินใจโพล่งถามออกไปท่ามกลางบรรยากาศขง “อาจารย์จะ...เซตไออาร์เลยไหมครับ”

“เซต” เมธัสตอบกลับเสียงเรียบแล้วขยายความต่อ “OR emer for explore lab นะ เป็นชื่อผม”

“ครับอาจารย์”

ศัลยแพทย์หนุ่มเหลือบมองชื่อที่ปักด้วยอักษรสีเขียวตรงอก

ซ้ายบนเสื้อกาวน์ของอีกฝ่าย ก่อนเอ่ยต่อ “**บริษัท**ยาลีสม Group match pack red cell, FFP แล้วก็ Platelet ให้ผมอย่างละเอียดด้วยขอบคุณครับ”

พูดรวบรัดเสร็จสรรพ ร่างนาผู้เป็นแพทย์เวรในวันนี้ก็พยักหน้าขอบคุณหนึ่งที เดินไปล้างมือที่อ่างสีขาว แล้วก้าวเท้าจากไปทางประตูหน้าของห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉิน

มาทางไหน กลับทางนั้น

อินเทิร์นหนึ่งได้แต่มองส่งอาจารย์จากศัลยกรรมเดินออกไปจนสุดสายตา

ก่อนที่ประตูจะปิดลงเขาเห็นเสี้ยวหน้าของนายแพทย์เมธัสมองกลับมาด้านในหนึ่งครั้ง จากนั้นจึงหันกลับไปเพื่อแจ้งญาติผู้ป่วยถึงข้อบ่งชี้และโอกาสเสียชีวิตจากการทำการผ่าตัดเปิดหน้าท้องในครั้งนี้

ร่างสูงโปร่งพริ้วลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน แต่เขารู้สึกกดดันแปลก ๆ บริษัทสายหน้าสลัดอารมณ์ปั่นป่วนแล้วกลับมาให้ความสนใจผู้ป่วยต่อ จนกระทั่งเขียนใบออเดอร์สำหรับผ่าตัดเปิดหน้าท้องเสร็จเรียบร้อย บรรยากาศค่อนข้างวุ่นวายสับสนจึงเริ่มสงบลงเมื่อเวลาเดินทางมาถึงเตียงคืนยี่สิบนาทีก

บริษัทรีบสรุปเคสส่งเวรให้เพื่อนที่ประจำอยู่ห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินเวรติดต่อกันที ก่อนพาร่างกายฟุ้ง ๆ ของตัวเองกลับห้องเพื่ออาบน้ำเตรียมเข้านอน

หมดเวลาสำหรับการทำงานพร้อมกับแรงกายที่หดหายไป

สายลมเย็นปะทะใบหน้าเมื่อประตูด้านหลังเปิดออก บริษัทก้าวเท้าไปตามทางเดินสีแดงเข้มในโรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่ง ก่อนเลียยที่หัวมุมด้านซ้ายเพื่อทะลุไปยังด้านหลังซึ่งเป็นที่พักของเหล่า

บุคลากรทางการแพทย์

แม่... รักรู้สึกเหนื่อยเหมือนจะตายเลยอะ

เขาสงสัยกันว่าทำไมเราต้องทำงานหนักเหมือนวัวเหมือนควายขนาดนี้เพื่อเวรชั่วโมงละไม่กี่บาทกัน

มือเรียวเสยผมที่ปรกหน้าผากก่อนสูดลมหายใจเข้าลึก เดินทอดน่องไปตามทางเดิน จากนั้นจึงขึ้นตึกห้าชั้นเพื่อกลับไปอาบน้ำและพักร่างพัง ๆ ของตัวเอง แม้จะยังหาคำตอบของคำถามที่ว่าไม่ได้ก็ตาม

และใช่ ต่อให้คุณจะมีคำถามที่ค้างคาใจมากมายแค่ไหน

คุณก็ต้องปิดมันออกไปและโยนทิ้งเสียก่อน เมื่อวันใหม่เดินทางมาถึงพร้อมกับภาระอันยิ่งใหญ่

“น้องรักดึง Tube ขึ้นดิ แล้วค่อย ๆ ใช้ Babcock forceps ไล่ไปเรื่อย ๆ แล้วมันจะเจอ Ovary” เสียงทุ้มชวนฟังของอาจารย์โอบิตาแห่งสตูดิโอเวชศาสตร์ดังขึ้น ในระหว่างที่มีมือทั้งสองข้างคอยจับมือบริรักษ์ไว้หาท่าก่อนนำไขขางซ้ายของผู้ป่วยหญิงที่ตัดสินใจทำหมัน หลังจากคลอดบุตรคนที่สามไปเรียบร้อยแล้ว

“เออ ๆ นั้นแหละ” สตาฟฟ์หนุ่มผู้ฉีดยาเก่งกว่าใครใช้น้ำเสียงเหมือนบริรักษ์เป็นเด็กเล็กที่เพิ่งหัดเดิน

ซึ่งก็จริง เพราะว่าบริรักษ์ในตอนนี้อะไรไม่เป็นยิ่งกว่าเด็กหัดเดินเสียอีก

“แล้วก็ปิกไปตรงกลางบริเวณที่มันไม่มี Vessel ไขใหม่ครับ อาจารย์”

“ช่วยยย” อาจารย์เอ่ยพร้อมจับมือขวาของบริรักษ์ บิดข้อมือออกเล็กน้อยก่อนปิกเข็มไปบริเวณเอ็นส่วนเยื่อข้อของท้อง จากนั้น

จึงดึงเข็มออกและผูก Surgical knot เพื่อทำหมันให้แก่คนไข้

“อะ เสรีจละ” สตาฟฟ์หนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงสดใส แล้วเงยหน้ามองคนอายุน้อยกว่า “เห็นปะ ทำหมันง่ายจะตาย”

โอมปล่อยมือทั้งสองข้างของบริรักษ์ทันทีหลังจากทำหมันให้คนไข้เสร็จไปแล้วหนึ่งข้าง “เดี๋ยวอีกข้างพี่ให้รักทำเองเลย”

“จะดีหรือครับอาจารย์” ด้วยความตกใจทำให้บริรักษ์พูดออกไปก่อนคิด

สูติแพทย์ได้ยืนดั่งนั้นจึงเบิกตาใส่ และพยักหน้ายิ้มพร้อมทั้งเอ่ยให้บริรักษ์มั่นใจ “ดีดี น้องรักเอาเลย...ลุย!”

เออวะ ลุยก็ลุย!

ถึงแม้บริรักษ์ไม่รู้ว่าจะต้องลุยกับอะไรก็ตาม

อินเทิร์นหนึ่งเอ่อออกห่อหมกไปกับคนอายุมากกว่า เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะปฏิเสธได้อยู่แล้ว ก่อนจะลงมือหาท่อหน้าไข่อีกข้างของคนไข้อย่างขยันขันแข็ง

สตาฟฟ์หนุ่มเห็นดั่งนั้นจึงยกยิ้มและถาม “เป็นไง... สูติฯ สนุกปะ”

“ก็...” บริรักษ์อีกอึกนิดหน่อย หลังจากนั้นจึงเอ่ยต่อ “ก็ดีครับ”

“เนอะ เนี่ย ปีนี้อาจารย์แสวงจะเกษียณละ น้องรักอยากเรียนมั๊ย” คอรัศชายตรงยิ่งกว่าประกันชีวิตส่งตรงจากสูติแพทย์ไฟแรงถึงบริรักษ์ทันทีที่สบโอกาส

คนอายุน้อยกว่าได้แต่ยิ้มแห้ง ก่อนหัวเราะแหะๆ ส่งให้

“ยังดีกว่าครับอาจารย์” และปิดข้อเสนอทั้งทันทีที่สตาฟฟ์หนุ่มเอ่ยจบ

“ว่า...” โอมที่ถูกปฏิเสธทำท่าเสียดายอย่างเปิดเผย เนื่องจากบริรักษ์นั้นไม่ใช่เหยื่อรายแรกที่ตนเองชักชวน

นี่มซึ่งเป็นพยาบาลสาวที่เข้าเคสด้วยกันในวันนี้หลุดคำออกมาทันที ก่อนเอ่ยเข้า “น้องหมอเขารู้ใจว่าถูกหลอก ไม่มีใครเขาหลงกลแพทย์แล้ว”

“โอ้ โอ้เราก็ตะล่อมอยู่ตั้งนาน” โอมยกยิ้มจนเห็นรอยย่นเล็กๆ บริเวณหางตาทั้งสองข้าง ถอนใจแล้วโอดโอยออกมาอย่างขี้เส้น

หลังจากนั้นการทำหมันครั้งนี้ก็เต็มไปด้วยเสียงพุดคุยของโอมและพยาบาลประจำห้องผ่าตัด โดยมีบริรักษ์โดนยิงคำถามใส่บ้างประปราย

“จริงปะ!” คนอายุมากกว่าส่งเสียงออกมาอย่างตกใจ เมื่อบริรักษ์บอกว่าตนเองเป็นลูกพี่ลูกน้องกับฟ้า แพทย์อายุรกรรมที่เรียนรุ่นเดียวกันกับตน

โอมที่ยังรู้สึกเซอร์ไพรส์ไม่หายมองร่างสูงโปร่งอย่างอึ้งๆ “ทำไมเราไม่บอกพี่”

“ก็ตอนแรกก็ไม่รู้ว่าอาจารย์เรียนรุ่นเดียวกับพี่ฟ้า”

“โลกกลมจัด... ละเนี่ยลูกฟ้าอายุเท่าไรแล้วอะ”

“สองขวบแล้วครับ”

“ไว้พี่ไปคุุไซทัยบ้างดีกว่า ตั้งแต่ตอนมันคลอดก็ไม่ได้คุยกันเลยอะ”

“ได้ครับ เดี่ยวรักบอกพี่ฟ้าให้” อินเทิร์นหนึ่งรับคำก่อนที่บทสนทนาจะวกไปเรื่องอื่น แต่โอมก็ยังไม่วายหันมองหน้าบริรักษ์เป็นระยะๆ เมื่อได้รู้ว่าชายหนุ่มกับฟ้าเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน

“จะว่าไปรักก็หน้าเหมือนฟ้าเหมือนกันนะเนี่ย”

“อ่า...ครับ”

“เออแม่ง แต่พี่ว่าไม่เหมือนละ รักตาโตกว่า”

“อ้อ...ครับ” คนอายุน้อยกว่าได้แต่ตอบรับเออออเพราะไม่รู้

ว่าควรต่อบทสนทนาอย่างไร ได้แต่ปล่อยให้สติแพทย์มองสำรวจ
ใบหน้าของตนเองไปทั้งอย่างนั้น ในที่สุดโอมที่ยืนพิจารณามานาน
ก็ได้ข้อสรุปกับตนเอง

“เออ ๆ รักตาโตกว่าจริง ๆ ด้วย”

จากนั้นจึงหันกลับไปพูดคุยกับเจ้าหน้าที่พยาบาลต่อ และทิ้ง
ให้บริรักษ์หารังไข่ข้างขวาอยู่อย่างนั้นคนเดียว

ใช้เวลาไปเกือบครึ่งชั่วโมง ร่างสูงโปร่งก็ทำการตัดท่อนำไข่ข้าง
ขวาของคนไข้ได้สำเร็จ ก่อนจะปิดแผลพร้อมทั้งเขียน Post operative
order และใบสรุปบันทึกการผ่าตัด โดยไม่ลืมให้ขอบคุณอาจารย์
โอมและเจ้าหน้าที่พยาบาล เดินออกมาจากห้องผ่าตัดที่ 9 ในเวลา
สิบโมงพอดี

มือเรียวยาวผลักประตูเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ถอดหมวกคลุมสี
เขียวและแมสก์ออก ร่างสูงโปร่งเดินมาหยุดที่หน้าอ่างล้างมือสีขาว
แล้วล้างทำความสะอาดอีกครั้ง จากนั้นจึงเดินมาที่ราวแขวนเสื้อ
ด้านนอก ดวงตาคมกวาดไล่ไปตามเสื้อผ้าของบุคลากรที่แขวนไว้จน
เต็มพื้นที่ เมื่อเห็นชุดทำงานที่ตนเองถอดไว้ก็เอื้อมมือขึ้นหยิบแล้ว
ถอยหลังออกมา

!

อินเทิร์นหนึ่งสะดุ้งตกใจทันทีที่ข้อศอกของตนเองชนเข้ากับ
หลังของผู้มาใหม่ในห้องแต่งตัวอย่างไม่ตั้งใจ

“ขอโทษครับ/ขอโทษครับ”

ประโยคขอโทษถูกเอ่ยออกมาพร้อมกัน ก่อนบริรักษ์จะหัน
กลับไปดูว่าเป็นใครกันที่ตนเองเผลอถอยหลังไปชน

ไล่ไปตั้งแต่ Crocs สี Army White-Green ที่คลับคล้ายคลับ
คลา กางเกงสกรับสีเขียวเข้ม และเสื้อคอวีขนาดพอดีตัว จนกระทั่ง

หยุดลงเมื่อสบตาเข้ากับคนที่เพิ่งเจอไปเมื่อไม่นาน

“สวัสดีครับ” บริรักษ์เอ่ยทักทายคนอายุมากกว่าตามมารยาท ก่อนยกมือไหว้ และได้รับรอยยิ้มมารยาทของอาจารย์หม่อมกลับ มาเช่นกัน

“ครับ” ศัลยแพทย์หนุ่มตอบรับอย่างสุภาพ ก่อนเบี่ยงตัวออกไปถอดหมวกคลุมและหยิบเสื้อเชิ้ตสีขาวออกมาจากราวแขวน มีอ นนาจับชายเสื้อสครับสีเขียวเข้มของตนเอง และตัดสินใจอดมันตรง นั้นโดยไม่แม้แต่จะเสียเวลาเข้าห้องน้ำที่มีถึงสี่ห้องด้วยกัน ทั้งที่ยัง เปิดวางอยู่

บริรักษ์เบือนหน้าหนีทันทีเพราะไม่อยากเสียมารยาท

ฝ่ายเมธัสที่ถอดเสื้อได้สำเร็จบิดคอเล็กน้อยเพื่อไล่อาการ เมื่อยขบ บีบหัวไหล่และหมุนไปมาสองสามครั้ง มือที่ผ่านการผ่าตัด มาอย่างชกโชนขย่ำเสื้อสครับเป็นก้อนกลม ๆ จากนั้นจึงหันกลับมา เพื่อเตรียมโยนลงถังผ้าที่ใช้แล้วอย่างเคยชิน พลันชะงักไปทันทีที่เพิ่ง รู้สึกตัวว่าตนเองไม่ใช่มนุษย์คนเดียวในห้องแต่งตัวนี้

อาการนอนน้อยเป็นเหตุ ศัลยแพทย์ประจำ OR 4 ที่ได้นอน ไปเพียงสองชั่วโมงเศษบ่นหน้าไม่ถูกทันที ก่อนจะรีบเอ่ยออกมา “ขอโทษ”

เสียงทุ้มต่ำแหบพร่าเล็กน้อยขณะแก้ต่างให้ตนเอง “ขอโทษ ที่ พอดิฝมชิน”

“ครับ...ไม่เป็นไรครับ” บริรักษ์ได้แต่ส่งยิ้มเกร็ง ๆ ให้อีกฝ่าย พร้อมเอ่ยต่อ “ตามสบายเลยครับอาจารย์”

เขาพุดจบก็รีบเดินออกมาและเข้าห้องน้ำแยกห้องที่สองทันที เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า จังหวะชีวิตแบบนี้มักเกิดขึ้นกับบริรักษ์เสมอ ทั้ง เรื่องง ๆ ในชีวิต หรือแม้กระทั่งเรื่องชวนบ่นหน้ายาก ร่วงสูงโปร่งที่คิดว่า

ตนเองรับมือกับมันได้ดีพอสมควรไม่ได้คิดอะไรต่อ เขาทำเพียงเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทำงาน และสวมกาวน์สั้นที่ตัวนี้ไม่ได้มีชื่อปักไว้

ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีก็จัดการธุระส่วนตัวเสร็จ บริรักษ์เปิดประตูห้องน้ำออกมาอีกครั้ง ซึ่งในครั้งนี้อาจารย์เข้าพบกับพยาบาลชายสองคนที่กำลังถอดเสื้อโดยไม่มีอาจารย์หม่อมคนเดิม

อินเทิร์นหนึ่งที่ทำหมันให้คนไข้เสร็จกลับมาทำงานที่ตึกผู้ป่วยต่อ จนกระทั่งเวลาเดินทางมาถึงตอนเย็น

“นั่งเลย ๗” โอมเอ่ยออกมาทันทีที่บริรักษ์ เบ่ง และพลอยชมพูเดินทางมาถึงร้านอาหาร ตัวร้านมีทั้งหมดสามชั้น ซึ่งด้านบนสุดเป็นชั้นแดดฟ้า บริเวณโดยรอบตกแต่งด้วยสเตลล์ลอฟต์และอินดัสเทรียลมองออกไปนอกกระจกบานใหญ่จะเห็นแม่น้ำน่านซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่านจังหวัดนี้

บริรักษ์ดึงเก้าอี้ไม้ออกก่อนนั่งลงข้างพลอยชมพู โดยที่ฝั่งตรงข้ามเป็นอาจารย์โอมและเบ่งที่นั่งด้วยกัน

“พี่สั่งอาหารแล้วนะ มีขาหมูเยอรมัน ต้มยำกุ้ง ปลาสามรส กุ้งกรอบซอสมะขาม แล้วก็ไก่ผัดเม็ดมะม่วงหิมพานต์ มีใครอยากกินอะไรเพิ่มอีกเปล่า เดี่ยวพี่สั่งให้” สเตาฟฟ์หนุ่มแจกแจกแล้วกวาดตามองสมาชิกบนโต๊ะ

“แค่นี้ก่อนก็ได้ครับอาจารย์” เบ่งเอ่ยออกมาอย่างเกรงใจ พุดขอบคลุมเป็นการปิดท้าย แล้วยื่นแก้วน้ำเปล่าที่พนักงานเตรียมไว้ให้แก่บริรักษ์กับพลอยชมพู

“เป็นไงบ้าง ทำงานมาเดือนกว่า” โอมเป็นคนเปิดบทสนทนาชายหนุ่มถามไถ่เสียงนุ่ม จากนั้นจึงเอ่ยต่อ “ไหวอยู่มั๊ย”

พลอยชมพูยกยิ้ม “ก็...พอได้อยู่ค่ะอาจารย์”
 “มีอะไรมาบอกพี่ได้เลยนะ พวกน้องไม่ต้องเกรงใจ”
 “ครับ”

“เออ...ลงสูติฯ แล้วไปไหนกันต่ออะ” สตาฟฟ์หนุ่มถาม
 หญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวบนโต๊ะเป็นคนตอบ “ศัลย์ค่ะ”

หลังจากพลอยชมพูเอ่ยจบ โอมก็ทำตาโตอย่างสนอกสนใจ ก่อนชวนคุยประเด็นศัลยกรรมต่ออีกหน่อย และพาบทสนทนาไปยังเรื่องอื่น ไม่ว่าจะ เป็นบรรยากาศในการทำงานที่เวิร์ดอันมหา-
 วิทยาลัยที่เรียนจบมา บริษัทที่มีส่วนร่วมบ้างในบางครั้งยกน้ำเปล่า
 ขึ้นจิบ มองไอน้ำที่เกาะบนแก้วจนเป็นหยดน้ำแล้วหันไปทางแม่น้ำ
 น่านในยามหกโมงเย็น

จากชั้นสองของร้านอาหาร อินเทอร์เน็ตหนึ่งมองเห็นแสงวูบไหว
 กระทบคลื่นน้ำ ไหวสั่นไปตามการเคลื่อนไหว เห็นลานจอดรถที่ปูด้วย
 หินกลมมนสีขาว และเห็นแม่กระทิงรถเบนซ์ป้ายประมูลคันสีดำที่
 กำลังจอดเทียบรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นป้ายทะเบียนสุโขทัยของตน

หลังจากจอดเรียบร้อยไฟหน้ารถจึงดับลง ก่อนที่ประตูฝั่งคน
 ขับจะเปิดออก เจ้าของเบนซ์ก้าวขาลงจากตัวรถ ผงกศีรษะขอบคุณ
 พนักงานแล้วเดินเข้ามายังตัวร้าน

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทันทีที่เมธัสเดินเข้ามาบริเวณด้านใน
 ได้สำเร็จ ขายาวหยุดยืนที่กลางสะพานน้ำตกจำลอง ก่อนหยิบ
 โทรศัพท์ขึ้นมากดรับสายเมื่อเห็นว่าเป็นมารดาของตนเองที่โทร.
 เข้ามา

“ครับ คุณแม่” ศัลย์แพทย์หนุ่มเอ่ย
 [พี่เมฆทำอะไรอยู่ครับ ว่างใหม่]

“ตอนนี้คุยได้ครับ”

[ดีเลย์ แม่จะโทร. มาอย่าเฉย ๆ ว่าเดี๋ยวพวงนี้ห้องน้ำจะบินไป
หานะ กลัวพีเมซลิม]

เมธัสตอบรับในลำคอก่อนเอ่ยต่อ “แล้วน้องบินไปพลตักก็เมงอะ
ครับ”

[รอบสองทุ่มครับลูก]

“ครับ ถ้าน้องบินเมื่อไหร่เดี๋ยวเมซโทร. เช็กกับน้องอีกที” ขา
ยาวๆ ก้าวไปตามทางเดินที่โรยด้วยหินสลับกับท่อนไม้ตัดเรียบ
บรรยากาศร่มรื่นผสานไปกับเสียงดนตรีสดซึ่งดังออกมาจากชั้นล่าง
ของร้าน

“จองไว้เป็นชื่อโอภาสครับ” เมื่อเดินมาถึงด้านใน เมธัสยก
โทรศัพท์ออกห่างจากหูเล็กน้อย และเอ่ยตอบพนักงานที่ถามชื่อคุณ
ลูกค้า

“ชั้นสอง โต๊ะที่สิบเอ็ด ริมสุดติดหน้าต่างฝั่งขวาค่ะ”

“ขอบคุณครับ” ศัลยแพทย์หนุ่มไม่ลืมเอ่ยขอบคุณหลังจาก
พนักงานสาวแจ้งโต๊ะที่โอมได้จองไว้ จากนั้นจึงเดินขึ้นบันไดปูนที่ปู
ทับด้วยหินแกรนิตเพื่อขึ้นไปยังชั้นสองของร้าน

“แม่ครับ เดี่ยวเมซโทร. กลับนะ”

[ทานข้าวหรือครับ]

“ครับ...มาทานกับโอมแล้วก็น้องอินเทิร์น” เมธัสอธิบาย

[โอเคครับ] ฝ่ายมารดาได้ยินดังนั้นก็ตอบรับทันที

[ถึงบ้านแล้วโทร. หาแม่นะ ทานให้อร่อยนะครับ]

“ครับ ขอบคุณครับ” ร่างหนากดวงสายก่อนเก็บโทรศัพท์ไว้ใน
กระเป๋ากางเกงสแล็กสีดำเนื้อดี จากนั้นจึงกวาดตาไปจนทั่วลาน
ชั้นสองของตัวร้านที่มีลูกค้าจับจองพื้นที่จนเกือบเต็ม

โอมที่กำลังคุยกับน้อง ๆ อยู่เงยหน้าขึ้นมาพอดี เมื่อเห็นเพื่อนสนิทของตน ชายหนุ่มก็ยกมือขึ้นแล้วกวักเรียกอีกฝ่ายที่ยืนนั่งอยู่หน้าประตูทางเข้า

“ไอ้หม่อม! ไต๊ะนี่”

เสียงตะโกนที่ไม่เบาหนักของสูติแพทย์เรียกสายตาของบรรดาอินเทิร์นหนึ่งและลูกค้าในบริเวณใกล้เคียงให้หันมองตาม และพบกับศัลยแพทย์หนุ่มประจำ OR 4 ที่แม้จะผ่านการทำงานหนักมาเพียงใด แต่ก็ยังดูสดใส ไม่ยม ไม่จม ไม่หายอยู่ดี

“แค่ยกมือก็เห็นแล้วมัย คุณจะตะโกนเพื่อ?”

“ก็เพื่อให้คุณดำเนิน” ประโยคเปิดบทสนทนาระหว่าง Young staff ปงบอกระดับความสนิทสนมและความสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดี

เมิร์สที่เพิ่งมาใหม่เลื่อนเก้าอี้หัวไต๊ะตัวเดียวที่ยังเหลืออยู่ออกก่อนนั่งลงข้างโอมและพลอยชมพู

บรรดาอินเทิร์นที่เพิ่งรู้ว่าต้องนั่งกินข้าวกับสต๊าฟฟ์สองคนยกมือไหว้ผู้มาใหม่ทันทีพร้อมทั้งเอ่ยทักทาย

“อาจารย์สวัสดิ์ครับ/ค่ะ”

เมื่อเป็นดั่งนั้นศัลยแพทย์หนุ่มจึงพยักหน้ารับไหว้และยิ้มตบน้อง ๆ อย่างใจดี พยายามทำตัวอ่อนคลายเพื่อไม่ให้บรรยากาศรอบไต๊ะตึงเครียดจนเกินไป

“ไม่ต้องเกร็งกันนะ มันไม่กัดหรอก” โอมเข้าเพื่อนตัวเอง จากนั้นจึงดึงบทสนทนาให้สั่นไหลต่อไปได้อย่างเป็นธรรมชาติ และใช้เวลาเพียงไม่นานอาหารที่สั่งไว้ก็ถูกทยอยนำมาวางเรียงที่ละเมนูหน้าตาน่ากินเหมือนกับบรรยากาศดี ๆ ของร้าน

“น้องรักเอาข้าวเยอะมัย” โอมถามขณะที่กำลังใช้ทัพพีตักข้าวออกจากโถ

“ไม่เยอะมากครับ”

“เท่านี้พอหรือเปล่า”

“พอครับ” อินเทิร์นหนึ่งตอบก่อนเอ่ยขอบคุณ และยื่นมือไป
รับจานข้าวที่สูติแพทย์เป็นผู้ตักแจกจ่ายให้แก่สมาชิกทุกคน

“เออ เนี่ย...เดี๋ยวลงจากสูติฯ น้องไปศัลย์กันต่อนะ คุณรู้ยัง”
โอมพยักพยเคียดกับแมธัส

ทางฝ่ายช่างหน้าก็ตอบรับในลำคอเบา ๆ “อ้อ...มีบริรักษ์กับ
พลอยชมฟูไซม์ย”

“คะ” หญิงสาวตอบ

ศัลยแพทย์หนุ่มพยักหน้ารับเล็กน้อยก่อนถามต่อ “แล้วคุณ
ได้ตารางวอร์ดกับเวรกันหรือยัง”

“ยังคะอาจารย์ พี่พลบอกเดี๋ยวจะส่งให้วิกหน้าก่อนขึ้นเลย”

“เหอครับ ข้าเหมือนกันนะ จะขึ้นเดือนหน้าแล้วไม่ใช่เหอ”

“คะ” อินเทิร์นสาวได้แต่ส่งยิ้มแห้ง ๆ กลับไป ซึ่งมันเป็นเรื่อง
ปกติ (ที่ไม่ควรปกติ) มากที่จะขึ้นวอร์ดใหม่พุงนี้ และเป็นคืนนี้ที่ได้
ตารางเวร เพราะฉะนั้นอย่าคาดหวังว่าจะได้จัดระเบียบชีวิต ไม่ต้อง
มองหาวันหยุดวันลาวันขายเวรอะไรทั้งนั้น

“ถ้าเจอกันมีอะไรถามผมได้ตลอดเลยนะ ไม่ต้องกลัว”

“คะ อาจารย์”

หลังจากจบบทสนทนา อาหารที่ส่งกลิ่นหอมก็พร่องลงไป
เรื่อย ๆ ตามเวลาที่ผ่านไป บริรักษ์ที่เริ่มอึ้งจึงได้แต่จิบน้ำเปล่าไป
พลาง ๆ ในระหว่างรอสมาชิกที่เหลือบนโต๊ะที่ยังเอร์ดิอ่อยกับ
อาหารมีอันนี้อยู่

“น้องรักอิมแล้วเหอ ทำไมกินน้อยจัง” โอมถามอย่างเป็น
ห่วง

บริษัทฯ ได้ยื่นตั้งนั้นก็ได้อะไรบ้างส่งให้แล้วแจจแจ “พอดีวันนี้กินมื้อกลางวันสายนะครับ รักยังอิม ๆ อยู่เลย”

ถ้าอาจารย์โอมรู้ว่าก่อนหน้านี้เขาเพิ่งฟาดผัดไทยไปสองห่อ อาจารย์คงนึกเสียใจแน่ ๆ ที่พูดคำนี้ออกมา

“ถ้ามันสั่งของหวานมัย ที่นี่บิงซูเมลลอนอร่อยนะ” คนอายุมากกว่าเสนอ

ส่วนบริษัทฯ ไม่ได้อยากกินเท่าไรนักจึงเหลือบมองเพื่อนอินเทิร์นคนอื่นเพื่อขอความคิดเห็น เมื่อเห็นพลอยชมพู่กับเป็งยักคิ้วหลิวตาส่งมา เขาจึงตอบตกลงเนื่องจากดูออกกว่าเพื่อนของตนอยากกินเต็มที

“ครับ เอาก็ดีครับ”

“เค จั๊นเดี่ยวพี่สั่งให้ หม่อมคุณเรียกพนักงานหน่อยดิ” โอมพูดประโยคแรกกับบริษัทฯ ก่อนหันไปบอกประโยคถัดไปกับเมธัสที่นั่งอยู่บริเวณหัวโต๊ะ และอยู่ในตำแหน่งที่พนักงานในร้านมองเห็นได้ง่ายที่สุด “เอาบิงซูเมลลอนไซซ์แอลหนึ่งทีครับ แล้วก็บิงซูบราวน์กับสตอว์เบอร์รี่อีกอย่างละหนึ่งที”

“บิงซูบราวน์กับสตอว์เบอร์รี่เป็นไซซ์อะไรดีคะ”

“แอลครับ”

ศัลยแพทย์หนุ่มเอ่ยบอกพนักงาน ก่อนที่บริษัทฯ จะทำตาโต เพราะไม่คิดว่าบิงซูเมลลอนที่เดียว จะคลออดลูกคลอดหลานออกมาอีกหลายที่ขนาดนี้

เกรงใจก็เกรงใจ แต่จะให้เอ่ยขัดผู้ใหญ่ก็คิดว่าไม่ค่อยเหมาะสมเหมือนกัน

“บริษัทฯ คุณไม่ต้องทำหน้าที่เกรงใจขนาดนั้น” เมธัสยกยิมบางก่อนเอ่ย เมื่อเห็นอินเทิร์นหนึ่งประจำ ER เหว่ยบายกำลังแสดงความ

รู้สึกผ่านสีหน้าออกมาอย่างหมดเปลือก “ที่นี่บิงซูอร่อย แต่ได้น้อย ถ้าสั่งมาแค่เมลอนที่เดียว สูดหายใจเข้าออกสามทีก็หมดแล้ว”

คนอายุน้อยกว่าได้ยืนดั่งนั้นก็พยักหน้ารับ เหลือบมองเบิ่งที่ นั่งกลั้นเข้าอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน

อารมณ์ขันหน้าตาย ปากร้ายแต่ดูใจดี

นี่คงเป็นคำนิยามสั้น ๆ ที่บิรักษ์ได้คำตอบหลังจากได้รู้จัก อาจารย์หม่อมท่านนี้อย่างเป็นทางการได้ประมาณหนึ่งชั่วโมง

พวกเขา นั่งกินของควาไปจนถึงของหวานอยู่บนชั้นสองของ ร้าน จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาเกือบสามทุ่ม เมื่อได้เวลาที่เหมาะสม พวกเขาจึงบอกลา กัน เอ่ยขอบคุณก่อนแยกย้ายกลับไปพักผ่อน และ ตื่นมาสู้อกับเช้าวันใหม่ที่วงจรชีวิตไม่ได้ต่างไปจากเดิม

บิรักษ์ยังคงตื่นเช้ามาราวนต์ เขียนออร์เตอร์ สรุปลชาร์ต

ชุมมดลูก และรับเคสใหม่

ซึ่งมันเป็นแบบนี้ในทุก ๆ วันที่เขาตื่นมา หรือแม้กระทั่งในวันหยุดวงจรชีวิตของบิรักษ์ก็ยังไม่ต่างไปจากเดิม แต่อาจจะต่างอยู่สักหน่อยที่วันนี้เขามีนัดกับเมย์ แพทย์พี่เลี้ยงจากศัลยกรรม

“เออ จะบอกว่าไอนันท์ไปด้วยนะ” หม่อมลูกครึ่งเอ่ยขึ้นทันทีที่บิรักษ์เปิดประตูเข้ามาและนั่งเบาะหลังเรียบร้อยแล้ว

ซึ่งไม่บอกก็รู้ เพราะบิรักษ์เห็น **พินนัท** นั่งอยู่ข้างคนขับตั้งแต่ที่เมย์มันขับรถเข้ามา

“ไม่บอกตอนอยู่หน้าโรงหนังเลยอะ” บิรักษ์ส่ายหน้าระอาก่อนจะพยักหน้าทักทายกับนันทน์ หรือพินนัท แพทย์พี่เลี้ยงจากศัลยกรรมกระดูกหรือโคดเนมอีกอย่างคือแฟนเก่า

พินันท์แฟนเก่าของรักเอง

“ทำไมอะ เธอจะได้พี่ล้งจากรถอ้อ” นนท์เอ่ยหน้าตาย แต่
บริรักษ์รู้ว่าพี่มันแค่หาเรื่องกวน

“ถ้าได้แล้วลงปะล่ะ”

“เรื่องไรอะ ไม่ใช่รถเธอสักหน่อย” เห็นมัย เห็นมัยล่ะว่ากวน
ประสาท

บริรักษ์ไม่ได้ตอบรับคำนอกจากกลอกตา และยื่นมือไปผลัก
หัวของแพทย์พี่เลี้ยงออโรโรปิติกส์หนึ่งทีด้วยแรงไม่หนักไม่เบา

“เมย์คุณ้องมึงดี”

“จ๊ะ กูมองอยู่ มึงจะให้กูดูอะไรเอ่ย” ก็พอกัน

เพื่อนกันมันก็กวนประสาทด้วยกันทั้งคู่

บริรักษ์หน้ายกับมนุษย์สองคนด้านหน้าจึงเอนหลังกลับมาพิง
เบาะตามเดิม ก่อนยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมาตอบไลน์จากเป้ง

รัก : มึง

รัก : เตียง 24 ที่วอร์ดนี้แพลนไว้ยังงีอะ Consult palliative
แล้วใช้ปะ

“ทำผมยุ่งก็ต้องจัดผมให้ด้วยดี” นนท์ยังคงวอแวก่อนนั่งหน้า
มินและดึงมือข้างซ้ายที่ยังว่างอยู่ของบริรักษ์ขึ้นมาแปะแหมะไว้บน
หัวของตนเอง

อินเทิร์นหนึ่งทำเพียงแคร์ับคำในลำคอพลางขยับมือจัดผมให้
คนอายุมากกว่า โดยที่มีมือขวายังคงพิมพ์ข้อความ และสายตายังคง
มองไปที่เนื้อหาในบทสนทนาระหว่างตนเองกับเป้ง ท่ามกลางเสียง
เพลงที่เปิดคลอภายในรถยนต์ และเมย์ที่ทำหน้าที่สารภีได้อย่างดี

ใช้เวลาไม่นานนัก บริรักษ์ เมย์ และนนท์ก็เดินทางมาถึงห้างสรรพสินค้าแถบชานเมืองพิษณุโลก ทั้งสามคนขึ้นไปกินชาบูก่อนเดินไปซื้อตั๋วหนังเพื่อเตรียมดูเรื่อง *Thor: Love And Thunder* ตามที่ได้วางแผนไว้ หลังจากนั้นจึงเข้าไปนั่งประจำที่เมื่อได้เวลา

บรรยากาศภายในโรงหนังยังคงให้ความรู้สึกเดิม มีเสียงพูดคุ้ยบ้าง ไม่เป็นส่วนตัวแต่ให้ความรู้สึกส่วนตัว นั่นคือมีแค่บริรักษ์กับภาพที่ฉายอยู่ตรงหน้า และในบางครั้ง... มันรวมคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เข้าไปด้วย

“เธอ” นนท์เอ่ยเสียงทุ้ม “นี่เราไม่ได้มาดูหนังด้วยกันมากี่เดือนแล้ววะ”

คนอายุมากกว่ากระซิบ แม้จะเบาแต่บริรักษ์ที่นั่งตรงกลางระหว่างเมย์กับนนท์ยอมได้ยินมันชัดเจน

อินเทิร์นหนึ่งชะงักนิ่งก่อนตอบ “นานแล้วอะ จำไม่ได้”

“แปดปะ”

“มั้ง”

“เดี๋ยวนี้พี่ไม่หลับระหว่างดูแล้วนะ รู้ยัง” แพทย์พี่เลี้ยงที่นั่งด้านข้างเหลือบมองอีกฝ่ายภายใต้แสงวาบของเนื้อหาในโฆษณา “ออกโรงคราวนี้คุยกับเธอรู้เรื่องละ”

“...” บริรักษ์

“ไว้มาดู *Avatar* ด้วยกันมัย”

“รักขอคิดดูก่อน”

“อือ” นนท์พยักหน้ารับก่อนเอ่ย “ได้ดี”

“พี่ดูหนังเหอะ จะเริ่มละ”

บริรักษ์เอ่ยเสียงเบา ทว่าชัดเจน

หนุ่มลูกครึ่งนั่งจ้องหน้าจอเขม็ง ถึงแม้จะดูตั้งใจ ‘จ้อง’ เกิน

พอดีก็ตาม แต่มันก็คงไม่แย่ไปกว่าการได้ยินบทสนทนาระหว่างถ่าน
ไฟฉายสองก้อนที่เก่าจนต่อประจุไม่ติด

‘กูว่าแล้ว ร้อยวันพันปีไม่เคยอยากแตกขานูกับกู’ เมย์คิด
ในใจและทำที่เป็นไม่สนใจสภาพแวดล้อมรอบข้าง

สถานการณ์แบบนี้ก็เป็นเขاتลอดที่ต้องประสบพบเจอ ไม่ว่าจะ
จะเป็นตอนที่มันจิบกัน ทะเลาะกัน เลิกกัน ก็เป็นเขاتลอด

แล้วถามว่าอยากเอี้ยวด้วยไหม เมย์ตอบได้ในทันทีเลยว่าไม่
แต่ถ้าถามอีกว่าไม่เอี้ยวด้วยได้ไหม คำตอบของไอ้นนท์คง
บอกว่าไม่ได้เหมือนกัน

เอาเถอะ...อย่างน้อยวันนี้ก็มีเพื่อนหารไปรฯ ขานูละวะ